

Sangam Literature Agricultural Tool Names and Vocabulary

Dr. S. T. Jackqulin, Associate Professor and Head, Department of Lexicography, Tamil University, Thanjavur.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-1566-0670>

DOI: 10.5281/zenodo.8397750

Abstract

“Tolkappiyam” is an ancient Tamil grammar book. It refers to the three main areas of language kilaviyakam, Mozhi (language) and word (Sol). Tolkappiyar's ideas about the meaning of words are a precursor to today's postmodern theoretical thinking. From ploughing implements to harvesters to measuring implements, lots of products were used in ancient times. Sangam literature shows a wide range of agricultural implements. This article researches the topic of Sanga literary agricultural tool names and vocabulary. It also explains that the ancient Tamils used many tools to carry out agriculture, and the terminology used in it is also taken into consideration.

Keywords: Sangam Literature, Agricultural Tools, Names, Vocabulary.

References

- [1] Ilampooranar. *Tholkaapiyam, Porul*. Theninthiya Saiva Siththantha Noorkalagam.
- [2] *Ettuthogai, Paththupaatu*, New Century Book House, Chennai-28.
- [3] Sami Nathan. *Sangakaala Tholil Nuttpam*.
- [4] Maadhayan, P. *Sanga Ilakkiyathil Velanmai Samuthayam*.
- [5] “Sanga Ilakkiyathil Tholil Nutpa Koorugal.” *Shanlax International Journal*.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

சங்க இலக்கிய வேளாண் தொழில் கருவிப்பெயர்களும் சொல்லாக்கமும்

முனைவர் செ.த. ஜாக்குலின், இணைப்பேராசிரியர் (ம) துறைத்தலைவர்,

அகராதியியல் துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர்.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-1566-0670>

DOI: 10.5281/zenodo.8397750

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் சொல்லினைக் கிளவி, மொழி, சொல் என்று மூன்று சொற்களால் குறிப்பிடுகிறது. சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளும் முறை பற்றிய தொல்காப்பியரின் கருத்துக்கள் இன்றைய பின் நவீனத்துவக் கோட்பாட்டுச் சிந்தனைக்கு முன்னோடியாக விளங்குகின்றன. மனித ஆற்றலுக்கு உழவு கருவிகள் தொடங்கி அறுவடைக் கருவி முதல் அளவைக் கருவி வரை வேளாண் கருவிகளின் பயன்மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வாய்வுக் கட்டுரையானது “சங்க இலக்கிய வேளாண் தொழில் கருவிப்பெயர்களும் சொல்லாக்கமும்” என்ற தலைப்பில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. பண்டைய தமிழர்கள் வேளாண் தொழிலை மேற்கொள்ள பல கருவிகளை பயன்படுத்தியுள்ளனர், மற்றும் அதில் ஏற்படும் சொல்லாக்கத்தை பற்றியும் எடுத்து இயம்புவதாக இவ்வாய்வு கட்டுரையானது விளங்குகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், விவசாயக் கருவிகள், பெயர்கள், சொல்லகராதி.

முன்னுரை

மக்களின் நாகரிகம் பண்பாடு, கலாச்சாரம், அறிவியல் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை படம் பிடித்து காட்டுவன அக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியம் ஆகும். பண்டை காலத்தில் இருந்து இன்று வரை மனிதன் பலவிதமான கருவிகளை பயன்படுத்தியுள்ளான். அவற்றில் இன்றியமையாத கருவிகளுள் ஒன்றாக வேளாண் தொழில் கருவிகளும் அமைகின்றன.

சொல்லாக்கம்

மொழிகளில் சொற்கள் பல்வேறு முறைகளில் படைக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு சொற்கள் படைக்கப்படும் தன்மை சொல்லாக்கம் ஆகும். படைக்கப்படும் முறைகள் சொல்லாக்க உத்திகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. மரபு வழிப்பட்ட இலக்கண, இலக்கிய படைப்புகள் மூலம் வெளிப்படும் தமிழ்மொழியானது இன்று பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆட்சி மொழியாகவும் பயிற்று மொழியாகவும் மாற்றம் பெறுவதுடன், அறிவியல் மொழியாகவும் வளம் பெறும்போது தமிழ் மொழியை நவீனச் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றி அமைக்க வேண்டி நெருக்கடி ஏற்படுகின்றது. பல்வேறு துறைக் கருத்துக்களையும் புதிய சிந்தனைகளையும் எளிமையாகவும், தெளிவாகவும் விளக்கிட ஒரு மொழியின் தன்மையானது நெகிழ்ச்சியுடன் இருத்தல் வேண்டும். குறிப்பாக உயர்கல்வியில்

பசுமைச்சூழல்பேணுவோம்பார்தனைக்காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

பயன்படுத்தப்படும் ஒரு மொழிக்கு வளமான சொற்களஞ்சியம் தேவை. புதிது புத்தனான சொல்லாக்கங்கள் தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் இன்றைய தகவல் உலகின் புதிய சிந்தனைப் போக்குகளையும் ஆய்வுகளையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்க இயலும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் சொற்களஞ்சியங்களாக உள்ளன. தொல்காப்பியத்தின் கிளவியாக்கம், இடையியல், உரியியல் எச்சவியல், மரபியல் உள்ளிட்டப் பகுதியில் அகராதி போக்கை நினைவுகூறும் வகையில் சொற்களுக்கான பொருளைக் ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

சங்க காலத் தொழில்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் அன்றைய மக்கள் சமுதாய நிலைக்கேற்றத் தொழில்களைக் கையாண்டதைக் சுட்டுகின்றன. சங்க கால மக்கள் தாம் வாழும் நிலம், பருவங்கள், நீர் போன்றவற்றின் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப தொழில் முறைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். நிலங்கள் ஐந்தாகப் பகுக்கப்பட்டு அந்தந்த நிலங்களின் தன்மைக்கேற்ப தொழில்கள் நடைபெற்றன. பொதுவான தொழில்கள் எல்லா நிலங்களிலும் காணப்பட்டன. இத்தொழில்களை வேட்டை, வேளாண்மை, போர், வாணிகம், கலை என வகைப்படுத்தலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் வேளாண் தொழில்

உயர்ந்த மலைகளும் அடர்ந்த காடுகளும் நிறைந்த பழந்தமிழ் நாட்டில் பருவகால மழை பொழிந்து வந்தது. குறித்த பருவ காலத்தில் ஆறுகள் பெருக்கெடுத்து ஏரிகளையும், குளங்களையும் நிரப்பின. இதனால் அக்கால மக்களின் முழுக் கவனமும் உழவுத்தொழில் செய்வதிலேயே நிரம்பி இருந்தன என்பதை தொல்காப்பியம்,

வேளாண் மாந்தர்க் உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி (தொல்., பொருள்., மரபு., நூ. 81)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. உழவுத் தொழில் செழித்து உணவுப் பண்டங்கள் குறைவின்றிக் கிடைத்து வந்ததை அறியலாம்.

தொழில்களின் வகைகள்

மக்களின் வளமான வாழ்விற்கு பெரும் துணை புரிவது தொழில்களாகும். இத்தொழில்கள் பல வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1. விவசாயத் தொழில், 2. நெசவுத்தொழில், 3. தச்சுத்தொழில், 4. மட்கலத் தொழில், 5. கொல்லுத்தொழில், 6. உலோகத் தொழில், 7. அணிகலன் செய்தல், 8. தோல் தொழில் என பல.

தொழில் கருவிகள் தோற்றம்

மனிதன் தொழில்களை மேற்கொள்ள முக்கியப் பங்கு வகிப்பவை கருவிகள் ஆகும். இக்கருவிகள் தொழில் செய்வதற்குத் துணையாக அமைகிறது. கருவி என்பதற்கு ஆயுதம், உபகரணம், கவசம் என பல பொருளைக் குறிக்கிறது. கருவி என்பதற்குத் திருவள்ளுவர், அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவர்க்கும் / உள்ளழிக் கலாகா அரண். என்கிறார். அறிவு நமக்கு அழிவு வராமல் காக்கும் ஆயுதம். பகைவராலும் அழிக்க முடியாத

மலர் - 2, சிறப்பிதழ் - 3, புரட்டாசி 2054

இ - ஐஎஸ்எஸ்எண்: 2583-0481

உட்கோட்டை எனச் சுட்டுகிறார். அதாவது கருவி என்பது பாதுகாப்புக் கவசம் எனச் சுட்டப்படுகிறது. இதனால் கருவியானது ஒரு செயலை செய்வதற்குப் பயன்படும் இன்றியமையாத, பாதுகாப்பான, துணையாக அமையும் ஓர் உறுப்பு எனலாம்.

வேளாண் கருவிகள்

வேளாண்மையியல் கருவிகள் என்பது குறைந்த உடல் உழைப்பைக் கொண்டு குறுகிய காலத்தில் வேலையைச் செய்து முடிக்க கருவிகள் பயன்படுகிறது. பண்டைய காலத்தில் வேளாண் கருவிகள் மனித ஆற்றலை எண்ணத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டன. பெரும்பாலும் மனித ஆற்றலால் இயக்கக் கூடியவையாகவும் இருந்தன. மனித ஆற்றலுக்கு உழவு கருவிகள் தொடங்கி அறுவடைக் கருவி அளவைக் கருவி வரை வேளாண் கருவிகளின் பயன்மிகுந்து காணப்படுகின்றன.

வேளாண்மைக் கருவிகள்

உழவுக் கருவி, சமன்படுத்தும் கருவி, இறைப்புக் கருவி, பயிர்ப்பாதுகாப்புக் கருவி அறுவடைக்கருவி, பதன்செய்கருவி, அளவைக் கருவி என பலவகையான கருவிகள் பயன்பாட்டில் இருந்தன.

உழவுக் கருவி

நிலத்தினை உழுது பண்படுத்துவதற்கு உழவு கருவியாகக் கலப்பையைப் பயன்படுத்தினர். பண்டைத் தமிழர்கள் கலப்பையை நாஞ்சில் ஏர், உழுபடை, கலப்பை என்ற சொற்களில் குறித்தனர்.

தேளர் பரந்தபுலம் ஏரர் பரவா

களிறு ஆடியபுலம் நாஞ்சில் ஆடா (பதிற்., பா. 26: 1 – 2)

கலப்பையின் இலக்கிய வழக்குச் சொல் நாஞ்சில். இன்று நடைமுறையில் கலப்பை என்ற சொல் வேளாண்மைத் தொழில் உழவுக் கருவியாகப் பயன்படுவதை அறிய முடிகிறது.

மண்ணை உழ பயன்படுத்தும் கருவி கலப்பை எனப்பட்டது. கலப்பை என்ற சொல் 'தொடுப்பு, கலனை, படை, படைவாள், இலதை, நாஞ்சில், இலாங்கலி, அலம், உழுபடை, மேழி' என வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படுவதை தமிழ் சொற்றொடர் அகராதி சுட்டுகிறது. கலப்பை என்னும் சொல் கலத்தல் என்னும் பொருளைச் சுட்டுகிறது.

சமன்படுத்தும் கருவி

உழவுத் தொழில் செய்யும் மக்கள் நிலத்தைச் சமன்படுத்துவதற்குத் தளம்பு என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தினர். நன்செய் நிலத்தை உழுதபின் வயலில் மேடு பள்ளம் இல்லாமல் சமமாக இருப்பதற்குப் பரம்பு கொண்டு சமன்படுத்தினர் தொடர்ந்து இதன் வழிப் புன்செய் நிலத்தையும் சமன்படுத்துவது உண்டு இக்கருவிகள் தளம்பு என்று பெயர். நிலத்தை நன்றாக உழுத பின்னர் சமமாக இருப்பதற்குத் தளம்பு என்னும் கருவிக் கொண்டு சேற்று வயலைச் சமன்படுத்தினர்.

இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்

பசுமைச்சூழல்பேணுவோம்பார்தனைக்காப்போம்

காண்க: <http://pandianeducationaltrust.com/-chenkaantal.html>

உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி (பெரும்., பா. 91 – 92)

நிலத்தை நன்றாக உழுத பின்னர் சமமாக இருப்பதற்குத் தளம்பு என்னும் கருவிக் கொண்டு சேற்று வயலைச் சமன்படுத்தினர். மலங்குமிளிர் செறுவில் தளம்பு தடிந்திட்ட (புறம்., பா. 61: 3) பண்டை நாளில் உழவும் உழுத நிலத்தைச் சமன்படுத்த கருவிகள் இருந்தன.

நீர் இறைப்புக் கருவிகள்

இறைப்புக் கருவிகள் இரண்டு வகைப்படும். அவை 1. ஏற்றம், 2. கிழார் என்பனவாகும். ஏற்றம்

ஆற்றில் நீர் குறைந்த போது ஆற்றிலும், குளத்திலும், கிணற்றிலும் உள்ள நீரை வயலுக்கு பாய்ச்சுவதற்கு இறைப்புக் கருவியைப் பயன்படுத்தினர். நீர் நிலைகளில் நீரை ஏற்றம் வைத்து இறைத்தனர். அவ்வேற்றத்தில் ஆம்பி என்ற கருவி பொருத்தப்பட்டிருக்கும். வாய் அகன்ற ஆம்பி கொண்டு நீரை முகந்து ஏற்றத்தின் வழியாக மேலே கொண்டு வந்து வாய்க்காலில் செலுத்திப் பாய்ச்சுவர்.

தோடு வழங்கும் அகல் ஆம்பி (மது.கா., பா. 90-91)

நீர்த் தெவ்வும்நீரைத் தொழுவர்

பாடு சிலம்பு இசை ஏற்றத்

தோடு வழங்கும் அகல் அம்பின்

கயன் அகைய வயல் நிறைக்கும் (மது.கா., பா. 89 – 92)

என்ற பாடல் வழியாக நீர் இறைக்கும் கருவியாகிய அகல் ஆம்பினைப் பயன்படுத்தி நீர் இறைக்கும் பொழுது பாடல் பாடிக்கொண்டே இருப்பர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கிழார்

குளத்திலிருந்து நீரை இறைத்துப் பாசனம் செய்யப் பயன்படுத்தும் மற்றொரு கருவிக்குக் கிழார் என்று பெயர். மென்தொடை வன்கிழார் (மது.கா., பா. 93) இக்காலத்தில் இதனை 'இறைக்கூடை' என்று வழங்குவர்.

பயிர்ப்பாதுகாப்புக் கருவிகள்

பயிர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக வளரும் புல், செடி, கொடி போன்ற களைகளை அகற்றுவதற்கு இக்கருவியை பயன்படுத்துவர். இதனைக் கலைகொத்து, கலைகொட்டு என்றும் கூறுவர். புன்செய் நிலத்து கலைகளை அகற்றுவதற்கு இக்கருவியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை, துளர்படு துடவை (பெரும். 201) / துளிர்எறி வினைஞர் (அகம்., பா. 184: 13) குறிஞ்சி நிலத்தோட்டங்களில் விதைகளை விதைத்துக் களைக்கொத்தல் கொத்தி பயிரிடுவர். தொய்யாது வித்திய துளர்படு துடவை (மலைபடு., பா. 122) என்ற வரி மூலம் அறியலாம்.

அறுவடைக் கருவிகள்(குயம்பாள்)

விளைந்த நெல்லை அறுவடை செய்ய வளைந்த அரிவாளைப் பயன்படுத்தினர். அதற்குக் குயம் என்ற பெயர், கூனிக் குயத்தின் வாய் நெல் அரிந்து (பொருந, பா. 242) வாள் என்ற கருவியையும் இதனுடன் பயன்படுத்தி உள்ளனர். நெல்லரிவோர் தங்கள் கூறுவாள்

மழுங்கின் வயலில் புதைந்துள்ள ஆமை ஓட்டில் தீட்டிக் கூராக்கிக் கொள்வர். நெல்அழி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின் / பிள்ளை மறத்தோடு அரியகல் செத்து (புறம். 379: 3 – 4) என்னும் பாடல் மூலம் அறியலாம். இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடிப்பால் உருவான நெல் அறுவடை இயந்திரம் நன்செய் நிலங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அறுத்த நெற்கதிரில் இருந்து மணிகளை பிரித்தெடுக்கும் கருவிகளும் பதர்களைப் பிரித்தெடுக்கும் கருவிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பதன்செய் கருவி

விளைந்த நெல்லை நெற்கூட்டில் இட்டு வைப்பது வழக்கம். நெல்லைக் கொட்டி வைத்திருக்கும் நெற்கோட்டின் அடிப்பகுதி பொருந்தும் மலை போன்ற தோற்றம் உடையதாகவும் இருக்கும். அதன் மேற்பகுதியில் கூட்டின் உள்ளே இருக்கும் நெல்லின் அளவை காட்டும் புள்ளிகளை அழகாக இட்டு வைப்பர். அத்தகைய வளம் மிகுந்த மனைகள் பண்டைய நாளில் பல இருந்தன.

பிண்ட நெல்லின் தாய்மனை (நற்., பா. 26: 2 – 4)

கூட்டு நிழல் துயில்வதியும் (பட்டின., பா. 15)

போன்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் விளைந்த நெல்லை நெற்குடான குதிரில் கொட்டி வைத்து அறணைப் பாதுகாக்கும் அல்லது பதன்செய்யும் தொழில் வளத்தை அறிந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

அளவைக் கருவி (அம்பணம்)

நெல்லை அளக்கும் அளவு கருவிக்கு அம்பணம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கருவி மரத்தால் செய்யப்பட்டுச் சுற்றிலும் செம்பினால் செய்த உறை போடப்பட்டிருக்கும். நெல்லைத் திணித்து அளக்க மரக்கால் அதன்வாய் விரிந்து செப்பு பட்டைகள் கழன்று போதலும் உண்டு. ..நெல்லின் / அம்பண அளவை விரிந்து உறை போக்கிய / ஆர்பதம் நல்லும் (பதிற்., பா. 66: 7 – 9) அளப்பதற்காக நெற் குவியலில் மரக்காலைச் செருகி வைத்திருப்பார். அம்பணத் தன்ன யாமை ஏறி (ஐங்., 43: 1) என்ற ஐங்குறுநூற்றின் மூலம் உணரலாம்.

பயிர் பாதுகாப்புக் கருவிகள்

பறவை, விலங்கு போன்றவற்றிடம் இருந்து பயிரை பாதுகாப்பதற்குப் பண்டை தமிழர்கள் தோளாலும் மரத்தாலும் பாதுகாப்புக் கருவிகளையும் பயன்படுத்தினர். பறை, தண்ணுமை, பரண், குளிர், தளிர், தழலை, கவண், கிழி, கணை, கிணை, அடார், குறுந்தடி பொய்ப்புலி முதலியன.

பறை

விளைந்த கிழங்குகளை அகழ்வதற்கும் வரும் விலங்குகளை விரட்டுவதற்கும் தோலால் செய்த ஒரு கருவியைப் பயன்படுத்துவர். குறிஞ்சி நிலத்தில் விளைந்த சோம்பையும், மஞ்சளையும் சேதப்படுத்தும் காட்டுப் பன்றிகளை விரட்டும் பொருட்டு பறையறைந்து

மலர் - 2, சிறப்பிதழ் - 3, புரட்டாசி 2054

இ - ஐஎஸ்எஸ்என்: 2583-0481

விரட்டுவர். சேம்பும் மஞ்சளும் ஒம்பினர் காப்போர் /பன்றிப் பறையும் (மலைபடு., பா. 343 – 344) என்ற வரிகள் மூலம் பாதுகாப்புக் கருவியாக பறையைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியலாம்.

தண்ணுமை

விளைந்த நெற்பயிரை அறுக்கும் முன் வயலில் உள்ள பறவை, விலங்கு போன்றவற்றை வயலில் இருந்து வெளியேற்றும் பொருட்டு உழவர்கள் இக்கருவியை இசைத்து ஓட்டுவர். வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ / செங்கண் எருமை இனம் பிரி ஒருத்தல் (மலைபடு., பா. 471 – 472) தண்ணுமை என்னும் கருவியைப் பாதுகாப்பிற்காகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதை இச்சான்றுகளால் அறியலாம்.

பரண்

மலைச்சாரலில் மேடு பள்ளங்கள் மிகுந்த பகுதியில் தினைப்புனங்கள் அமைந்திருப்பதால் தினைப்புனத்தைப் பறவை விலங்குகளிடமிருந்து காக்கும் பொருட்டு உயரமான நிலையில் பரண் அமைத்துக் காவல் செய்வர். இப்பரண் மீது அமர்ந்து காவல் செய்யும் குறவர்கள் கையைக் கொட்டி ஒலி எழுப்புவர். புலந்து புனிறு போகிய புனம்கூழ் குறவர் / உயர்நிலை இதனம் ஏறி கை புடையுஉ (மலைபடு., பா. 203 – 204) சங்க காலத்தில் பரண் என்ற சொல்லுக்கு இதனம், கழுது, பணவை என்ற பெயர்களால் வழங்கினர்.

வேங்கையும் கவட்டிடை நிவந்த இதனம் (அகம்., பா. 388: 7)

வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன் (அகம்., பா. 292: 10)

நெடுவரை ஆசினப் பணவை ஏறிக் (கலி., பா. 41: 9)

குளிர்

குளிர் எனும் கருவி கொண்டு தினைப்புனத்தில் மேயவரும் கிளிகளை விரட்டுவர். இது மகளிர் பயன்படுத்தும் மென்மையான கருவி ஆகும். கிளியை விரட்டும் கருவியாகும். குளிர் என்ற சொல் இசைக்கு ஏற்பப் போடப்படும் தாளத்தைப் போன்று ஒலிக்கும் தன்மை உடையது என்பதை, படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிர் / இசையின் இசையா இன்பாணித்தே (குறுந். 291: 2 – 3) என்ற குறுந்தொகை பாடல் வழியாக அறிய முடிகிறது.

தட்டை

தினைப்புனத்தில் விளைந்த கதிர்களை கவரவரும் பறவைகளை விரட்டுவதற்கு மூங்கிலைப் பலவாகப் பிளந்து தட்டை என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்துவர். இவ்வாறு பிளந்த மூங்கிலைத் தினைப்புனம் காக்கும் மகளிர் ஏதேனும் இன்றில் தட்டி ஒளி உண்டாகி கிளைகளை ஓட்டுவர். ஒலிகளை தட்டை யுடையூதர் புனந்தொறும் / கிளிகடி மகளிர் விளிபடு பூசல் (மலைபடு., பா. 328 – 329)

தழலை

தழலை என்னும் சொல் மலைச்சாரலில் உள்ள கொடிப் பிரம்பினால் பின்னிய தழல் என்னும் கருவியை கையால் சுழற்சியும் தினைப்புனத்தைப் பாதுகாத்தனர்.

**தழலை வாங்கியும் தட்டை யோப்பியும்
அழலோர் செயலை அந்தழை அசைஇயும்
குறமகள் காக்கும் ஏனல் (அகம்., பா. 188: 11 – 13)**

என்ற பாடல் வழியாக அறிவதோடு, குளிர், தட்டை, தழலை இம்மூன்றும் பெண்களால் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்ட பயிர்ப் பாதுகாப்புக் கருவிகள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கவண்

கவண் என்னும் சொல் கைவிரலுள்ள கோர்த்துச் சுழற்றும் கயிற்றுக் கருவியாகும். குறிஞ்சி நில மகளிர் தினைப்புனத்தைக் காக்க கவண் கொண்டு கல் வீசிக் கிளி முதலான பறவைகளை விரட்டுவர்

ஞெகிழி (கொள்ளிக்கட்டை)

இலக்கியங்களில் ஞெகிழி என்ற சொல்லுக்குக் கொள்ளிக்கட்டை என்று பெயர். யானை முதலான விலங்குகள் நெருப்புக்கு அஞ்சும், இதை உணர்ந்த தினைப்புனம் காவல் காப்போர். கொள்ளியினாலும் யானையை விரட்டுவர். ஞெகிழியில் பெயர்த் த நெடுநல் யானை (குறுந்., பா. 357: 6) என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

கணை (வில்)

குறிஞ்சி நில மக்கள் தினைப்புனத்தில் யானை புகுந்து விட்டால் அதனை வில் கொண்டு கணை எய்து விரட்டுவர். ஒளிதிகழ் நெகிழியர் கவணையர் வில்லர் / களிற்றென ஆர்ப்பவர் ஏனல் காவலரே (கலித்., பா. 52: 13 -14)

கிணை (பறையோசை)

பறையோசை எழுப்பி விலங்கினங்களை விரட்டுவதும் உண்டு. கிணை என்ற இலக்கியச் சொல்லுக்குப் பறையோசை என்று பெயர் தினைப்புனத்தில் யானை புகுந்து விட்டால் கிணை என்னும் கருவியால் ஒலி எழுப்பியும் யானையை விரட்டுவர். கணையர் கிணையர் கைப்புனை கவணர் (நற்., பா. 108: 4)

அடார்

தினைப்புனத்தில் விளைந்த கதிர்களை உண்ணவரும் பன்றியைப் பிடிக்க பயன்படும் பெரிய கல்லாலான அமைப்பை அடார் என்பர். தினைப்புனத்தை அழிக்கும் பன்றிகளை அழிப்பதற்கு அவை வரும் வழிதோறும் கல்லால் ஆன பொறிகளை அமைப்பர்.

**விளைபுனம் நிகழ்த்தலன் கேழல் அஞ்சி
புழை தொறும் மாட்டியஇருங்கல் அடா அர்
அரும் பொறிஉடைய ஆறே (மலைபடு., பா. 193 -195)**

என்ற சான்றுகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

குறுந்தடி (முயல்களை விரட்டப் பயன்படும் தடி)

தினைப்புனத்தில் இலைகளைக் கடித்துத் தின்னும் முயல்களை விரட்ட அதற்கென முதிர்ந்த மரத்தால் செய்த குறுந்தடியைக் காவலர் பயன்படுத்தினர். மாலை வெண்கழ் காவலர்

வீச / நறும்பூம் புறவின் னொடுங்கும் முயலிரியும் (ஐங்., பா. 421: 1 – 2) என்னும் பாடல் சான்றின் மூலம் உணரலாம்.

பொய்ப்புலி (பெண் புலி போல் உருவம் செய்து பாதுகாத்தல்)

தினைப்புனத்தில் பயிரை எளிய விலங்குகள் அழிக்காமல் காக்க பெண் புலி போல் உருவம் செய்து உயிர் உள்ளது போன்ற தோற்றத்துடன் நிறுத்தி இருப்பர். இப்பெண் புலியின் பொய்த்தோற்றம் கண்டு அப்பக்கம் ஆண் புலியின் இயக்கம் இருக்கும். பிற விலங்கினங்கள் புலிக்கு அஞ்சி தினைப்புனதிற்குள் வராது.

கல்முகை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்பாடுஉ

புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த

மெய்மை யன்ன பெண்பாற் புணர்த்து (ஐங்., பா. 246: 2 – 4)

என்னும் ஐங்குறுநூற்றின் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியப்படைப்புகளைப் படைத்திட்ட புலவர்கள் ஏறக்குறைய 50,000 சொற்களை கையாண்டுள்ளனர். இவை அனைத்தும் ஓரசை, ஈரசைச் சொற்களே எனவே பண்டைக் காலத்தில் புலவர்களும் இலக்கண ஆசிரியர்களும் சொல் பற்றிய புரிதலுடன் செயல்பட்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] இளம்பூரணர். *தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்*. தென்னிந்திய சைவ சித்தார்ந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.
- [2] *எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு*. நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2017.
- [3] த. சாமிநாதன், *சங்க காலத் தொழில் நுட்பம்*.
- [4] பெ. மாதையன், *சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்*.
- [5] “சங்க இலக்கியத்தில் தொழில் நுட்பக் கூறுகள்.” சான்லாக்ஸ் பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆட்ரிபியூசன் 4.0வின்

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.